

Arrest

nr. 197 830 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 november 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 augustus 2015 en dient op 24 augustus 2015 een asielaanvraag in.

Op 10 oktober 2016 en 12 januari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Gastoghai in het district Doshi in de provincie Baghlan. U bent Hazara van etnische origine en hangt het ismailisme aan.

Nadat u de 12e graad op school had afgemaakt in het district Doshi, ging u in 1390 studeren aan het Mechanici Instituut in de stad Puli Khumri in de provincie Baghlan. U studeerde er af in november 2012. Een aantal maanden later, op 12 mei 2013, begon u als technical officer te werken bij de First Micro Finance Bank (FMFB) in de stad Kunduz.

Ongeveer 30 jaar geleden werd uw oom S(...) A(...) B(...) gedood door de mannen van Sayed Mansour Naderi. Sindsdien is er een aanslepende vijandschap tussen uw familie en Sayed Mansour Naderi. Na het afwerken van uw scholing en de aanvang van uw job bij FMFB, ontwikkelde u de wens dat Sayed Mansour Naderi gestraft zou worden voor de moord op uw oom. U besloot een klacht tegen hem in te dienen, ondanks het negatieve advies van uw ouders. In mei 2015 diende u een klacht in bij het veiligheidsbureau in de stad Puli Khumri. Uw vader werd vervolgens opgebeld door B(...) N(...), een kennis die werkzaam was voor Sayed Mansour Naderi. Hij waarschuwde uw vader dat Mansour Naderi u zocht en u zou doden. Vervolgens ging u terug naar Kunduz stad voor uw job.

Midden juni 2015 kreeg u een dreigtelefoon waarin u werd gezegd dat men wist dat u voor een buitenlandse bank werkte. De bellers eisten dat u hen 100 000 USD zou betalen. U vertelde de CEO van de bank over deze telefoon en hij beloofde het er later met u over te hebben. Een week na de telefoon was u onderweg van Takhar, waar u dezelfde taken vervulde voor FMFB als in de stad Kunduz, naar het hoofdkantoor in de stad Kunduz. Onderweg trachtten vier of vijf gewapende mannen uw auto te doen stoppen nabij Saleborde Molakarim. U beval de chauffeur niet te stoppen. De mannen vuurden op de auto terwijl jullie verder reden. Hierop werd u opnieuw opgebeld. De persoon vertelde u dat u deze keer overleefde, maar dat u het geld moest verzamelen voor hen. Een week na dit incident ontving u een dreigbrief van taliban. Hierop lichtte u de CEO in over de dreigbrief, maar hij zei u dat hij niets voor u kon doen. Hij raadde u aan weg te gaan, omwille van incidenten met collega's in het verleden. U stopte met uw werk op diezelfde dag en verbleef enkele dagen bij uw collega R(...) om uw reis uit Afghanistan voor te bereiden.

U geeft verder aan dat uw etnie en uw geloofsovertuiging problematisch zijn in uw regio.

U heeft Afghanistan verlaten op 12 juli 2015. U kwam aan in België op 23 augustus 2015 en vroeg een dag later asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, een trainingscertificaat afgegeven door de FMFB, uw werkbade van de FMFB, uw bankkaart van de FMFB, een aanbiedingsbrief van de FMFB in verband met uw proefperiode, een brief ter bevestiging van uw job bij FMFB, een brief van de taliban en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uw problemen met de persoon Sayed Mansour Naderi zijn niet geloofwaardig. U verklaart dat Sayed Mansour Naderi meer dan dertig jaar geleden, voor uw geboorte, uw oom heeft vermoord (CGVS 1, p. 17). Kort voor uw vertrek besloot u dan plots om klacht in te dienen tegen hem, waarna u met de dood werd bedreigd (CGVS 2, p. 9). Het is opmerkelijk dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens melding maakt van de klacht die u zou hebben ingediend tegen

Sayed Mansour Naderi (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U vertelt over het conflict tussen uw familie en Sayed Mansour naderi en over de moord op uw oom, maar verklaart niet dat u een klacht indiende tegen die man. Hierop gewezen, antwoordt u dat er een vijandschap was tussen uw familie en Sayed Mansour Naderi omwille van de moord (CGVS 2, p. 9). Gevraagd om welke redenen u op de DVZ niet verklaard heeft dat u een klacht indiende tegen Sayed Mansour Naderi, antwoordt u dat het u niet gevraagd werd (CGVS 2, p. 9). Gewezen op het feit dat u duidelijk gevraagd werd naar uw problemen en dat het bijgevolg opmerkelijk is dat u vertelt over de jarenlange vijandschap maar niet over de klacht die u een aantal maanden voor uw vertrek indiende, wijst u erop dat u gevraagd werd alles kort te vertellen (CGVS 2, p. 9). Nogmaals gesteld dat u had kunnen aanhalen dat u een klacht tegen Sayed Mansour Naderi heeft ingediend, zegt u dat u vertelde over de vijandschap maar dat er geen vragen werden gesteld (CGVS 2, p. 9). Dat u het zou nalaten om de klacht die u indiende tegen Mansour Naderi te vermelden, omwille van dewelke u met de dood werd bedreigd in uw geboorteregio, plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent op de helling.

Gevraagd naar de redenen waarom u een klacht indiende 30 jaar na de moord op uw oom Sayed Ahmed Barkhordar, stelt u louter dat u opgroeide en uw studies afmaakte en wou dat de moordenaar van uw oom gestraft werd (CGVS 2, p. 5). Gevraagd of er nog andere redenen waren voor de klacht, stelt u van niet (CGVS 2, p. 5). Een dergelijke oppervlakkige uitleg voor het indienen van deze klacht tegen een machtige man in Afghanistan is weinig overtuigend. Gevraagd of u deze klacht op uw eentje indiende, antwoordt u dat u alleen was maar gesteund werd door uw collega's. Gevraagd of uw collega's van de FMFB in Kunduz u steunden, zegt u dat uw vrienden en familie u steunden (CGVS 2, p. 5). U verklaart dat u de klacht die u wilde indienen op voorhand besprak met uw ouders (CGVS 2, p. 5). Gevraagd hoe zij reageerden op uw plan, vertelt u dat ze u zeiden om het niet te doen omdat Mansour Naderi een heel machtig persoon is. Ze zeiden u dat de autoriteiten niet naar u zouden luisteren (CGVS 2, p. 6). U voegt toe dat ondanks hun raad, u toch een klacht indiende. Gevraagd waarom u ondanks het advies van uw ouders toch een klacht indiende, antwoordt u slechts dat u wilde dat hij gestraft werd (CGVS 2, p. 6). Gevraagd of u geloofde dat het via die weg zou lukken om Sayed Mansour Naderi te berechten, antwoordt u slechts dat als de autoriteiten het niet kunnen, u het zeker niet kan (CGVS 2, p. 6). Het mag echter verbazen dat u het advies van uw ouders zomaar naast u neer legt en ervan uitgaat dat u probleemloos een klacht zou kunnen indienen bij de autoriteiten tegen een man met aanzienlijk veel macht die bovendien zelf deel uitmaakt van het staatsorgaan in Afghanistan. Bovendien verklaart u dat u met niemand anders sprak over uw plan om een klacht in te dienen tegen Mansour Naderi (CGVS 2, p. 6). Het mag dan ook verbazen dat u aangaf dat uw vrienden en familie u steunden, gezien de enige mensen met wie u uw plan deelde u aangeraden hebben een klacht in te dienen (CGVS 2, p. 5).

U vertelt dat u de klacht indiende in het bureau van het hoofd van de veiligheid in de stad Puli Khumri in saur of jauza 1394 (CGVS 2, p. 6 en p. 7). U dicteerde uw klacht aan een 'klachtenschrijver' en bracht vervolgens de geschreven klacht naar het bureau om uw klacht voor te stellen (CGVS 2, p. 6). Gevraagd bij wie u de klacht indiende, stelt u dat er een klerk was die bij de politie werkte maar dat u niet exact weet wie hij is (CGVS 2, p. 6). Gevraagd hoe de klerk in het bureau van het hoofd van de veiligheid reageerde op uw klacht tegen Sayed Mansour Naderi, antwoordt u dat die persoon geen speciale reactie had (CGVS 2, p. 7). De klerk nam de klacht in ontvangst en zei vervolgens dat u kon vertrekken en dat zij de rest zouden doen (CGVS 2, p. 7). Vervolgens verklaart u dat er niets gebeurde met de klacht (CGVS 2, p. 7). U voegt toe dat een kennis die voor Sayed Mansour werkt, een zeker B(...) N(...), uw vader vertelde dat u een klacht had ingediend tegen Sayed Mansour. B(...) vertelde uw vader dat Sayed Mansour op zoek was naar u. Hij waarschuwde uw vader dat Sayed Mansour u zou doden en dat u weg moest uit de regio (CGVS 2, p. 7). U vermoedt dat iemand in het veiligheidsbureau van Puli Khumri Sayed Mansour heeft ingelicht over uw klacht tegen hem. U legt uit dat 'ze' overal spionnen hebben (CGVS 2, p. 7). Gevraagd waarom u een klacht zou indienen tegen een persoon die mogelijks spionnen heeft in datzelfde bureau, antwoordt u vaagweg dat u een klacht indiende bij de autoriteiten en niet bij een specifieke persoon. U stelt dat u niets kan doen tegen een man met zoveel macht en dat de enige manier om hem te berechten met hulp van de overheid was (CGVS 2, p. 8). Opnieuw doen uw verklaringen de wenkbrauwen fronsen. U verklaart namelijk dat mensen als Sayed Mansour Naderi overal spionnen hebben, en toch besloot u een klacht tegen deze persoon in te dienen in het veiligheidsbureau van Puli Khumri.

Er wordt u gewezen op het feit dat het wel zeer opmerkelijk is dat u een klacht zou indienen bij de autoriteiten tegen een persoon die zoveel macht heeft binnen het staatsorgaan. U gaf immers aan dat Sayed Mansour zelf zetelt in het parlement, dat zijn zoon een minister is en dat zijn dochter de VN gezante is voor president Ashraf Ghani. Gevraagd wat u precies wilde bereiken met de klacht, herhaalt u slechts dat u wou dat Sayed Mansour Naderi gestraft werd (CGVS 2, p. 8). Gewezen op het feit dat

het niet logisch lijkt om naar de autoriteiten te stappen gezien Mansour Naderi zelf zoveel macht heeft binnen de autoriteiten, zegt u dat de autoriteiten groter en machtiger moeten zijn dan hem (CGVS 2, p. 8). Gevraagd of u op dit moment gelooft dat Sayed Mansour Naderi gestraft zou worden omwille van een klacht, zegt u dat u het nu niet gelooft. U voegt toe dat u de autoriteiten niet langer vertrouwd en dat de regering corrupt is (CGVS 2, p. 8). Gewezen op het feit dat u eerder in het gehoor aangaf dat uw ouders u het advies gaven om de klacht niet in te dienen omwille van de macht van Sayed Mansour Naderi, herhaalt u slechts dat u vond dat hij gestraft moest worden (CGVS 2, p. 8).

Gevraagd of uw familie problemen gekend heeft omwille van de klacht die u indiende, stelt u dat ze slechts die ene telefoon ontvingen en dat er verder geen problemen waren (CGVS 2, p. 9). Op het einde van het tweede gehoor op het CGVS verklaart u echter plots dat uw familie verschillende keren bedreigd werd. Er werd hen gezegd dat als ze u zouden vinden, ze u zouden doden (CGVS 2, p. 18). Nochtans werd u eerder in het gehoor expliciet gevraagd of uw familie problemen kreeg omwille van de klacht die u indiende, waarop u duidelijk antwoordt dat er later niemand kwam en dat er enkel de telefoon was waarin u bedreigd werd (CGVS 2, p. 9). U zegt dat u het eerder over uw periode in Afghanistan had, maar dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan al 16 maanden in België bent en dat uw familie in die periode bedreigd werd (CGVS 2, p. 18). Dat u uw verklaringen over de problemen van uw familie op het einde van het gehoor aanpast op het moment waarop u geconfronteerd wordt met de mogelijkheid om zich elders in Afghanistan te vestigen, kan niet overtuigen. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de mannen van Sayed Mansour uw familie vijf maanden lang met rust lieten toen u nog in Afghanistan was, en na uw vertrek uw vader opnieuw opbellen met bedreigingen (CGVS 2, p. 18). U reageert hierop dat ze u misschien zochten en u niet vonden (CGVS 2, p. 18). Uw verklaringen hieromtrent kunnen geenszins overtuigen.

Verder kan u uw problemen met de taliban niet aannemelijk maken. Zo slaagt u er niet in een duidelijke chronologische lijn in uw verhaal te scheppen. Zo zijn uw opeenvolgende verklaringen over de data van de dag waarop u de dreigbrief van de taliban ontving en de dag waarop u uw werkzaamheden bij FMFB staakte incoherent. Op de DVZ verklaarde u dat u twee weken voor uw vertrek een dreigbrief kreeg (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zegt u echter dat u deze dreigbrief kreeg op uw laatste werkdag en dat u de volgende dag reeds vertrok uit Afghanistan (CGVS 1, p. 14). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS zegt u dan weer dat u de dreigbrief kreeg, twee of drie dagen daarna stopte met uw werk en nog eens twee of drie dagen later uit Afghanistan vertrok (CGVS 2, p. 17). Deze incoherente verklaringen zijn des te opvallender daar u wel exact zou weten dat u op een donderdag met uw werk stopte en u op 21 saratan 1394 uit Afghanistan vertrok (CGVS 1, p. 13, 26 en 27, CGVS 2, p. 17).

Het is ook vreemd dat u, hoewel u weet dat u op 21 saratan 1394 uit Afghanistan vertrok en u kort daarvoor met uw werk gestopt zou zijn, wanneer u gevraagd wordt in welke maand u stopte met werken, vreemd genoeg aangeeft dat u het zich niet goed herinnert, maar dat u denkt dat u uw werk in de maand mei beëindigd heeft (CGVS 1, p. 13). Dat u zou zijn moeten stoppen met uw werk omwille bedreigingen door de taliban en vervolgens kort daarna uit Afghanistan zou zijn moeten vluchten maar uiteindelijk niet weet in welke maand dit zou zijn gebeurd, hoewel u wel op een ander moment in het gehoor wel weet mee te geven dat u op 21 saratan 1394 uit Afghanistan bent vertrokken, doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban. U kan ook niet antwoorden op de vraag op welke datum u de brief van de taliban zou hebben gekregen en uw baas zou hebben ingelicht, hoewel dit, naargelang uw verklaringen, één dag tot twee weken voor 21 saratan 1394 zou zijn geweest. U zegt het niet te weten en voegt louter toe te denken dat het een donderdag was (CGVS 1, p. 14). Er dient tevens te worden opgemerkt dat u aanvankelijk verklaarde dat u stopte met werken op een donderdag op het einde van mei 2015 (CGVS 1, p. 13). Later in het gehoor geeft u aan dat u één dag of een aantal dagen na uw laatste werkdag Afghanistan verliet (CGVS 1, p. 14 en p. 27). De laatste donderdag in mei 2015 viel op 28 mei. Omgerekend komt deze datum overeen met 7 jauza 1394. Nochtans verklaart u tevens dat u de regio verlaten heeft op 21 saratan 1394, wat overeenkomt met 12 juli 2015 in de westerse kalender. Er zit ongeveer anderhalve maand verschil tussen deze twee data, wat niet overeenstemt met uw verklaringen dat u één dag of enkele dagen na uw laatste werkdag vertrokken bent uit Afghanistan. Deze vaststellingen doen verdere twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

U verklaart verder dat de bedreiging van de taliban eruit bestond dat zij u van spionage beschuldigden en u 100000 dollar aan hen moest betalen, anders zouden zij u doden (CGVS 1, p. 25 en 26). Uw verklaringen over de inhoud van de dreigbrief van de taliban die zij vervolgens gestuurd zouden hebben kunnen niet overtuigen. In de brief staat dat de bank waar u werkt aan de buitenlanders toebehoort en dat, indien u niet stopt met uw werk, u gedood zal worden. Wanneer u gevraagd wordt precies uit te

leggen wat er in die brief staat zegt u louter "dat ik voor een bank werkte, voor buitenlanders", zonder iets te zeggen over de eis van de taliban (CGVS 2, p. 16). Gevraagd of er nog iets in de brief staat zegt u dat dit alles is dat u weet (CGVS 2, p. 16). Gevraagd wat de taliban van u vragen antwoordt u louter dat er staat "je werkt in een bank, je bent een spion" (CGVS 2, p. 16). Nogmaals wordt u gevraagd uit te leggen wat de boodschap precies is van taliban in hun dreigbrief maar u vermeldt louter dat er niets in staat over geld (CGVS 2, p. 16). Dan uiteindelijk wanneer u geconfronteerd wordt met de eis van de taliban dat u moest stoppen met uw werk zegt u dat dit inderdaad "in een deel van de brief" geschreven staat (CGVS 2, p. 16). Er kan verwacht worden dat u meteen zou weten uit te leggen wat er precies geschreven staat in deze dreigbrief die mee aan de oorzaak zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan u uw problemen met de taliban niet aannemelijk maken.

Wat betreft uw profiel als medewerker op de FMFB dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw werk voor deze bank. Verder dient erop gewezen te worden dat u uw functie bij deze bank uitoefende in een andere provincie van Afghanistan en dat het geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. Bovendien heeft u uw werkzaamheden voor deze bank gestaakt. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat de taliban u als gevolg van uw vroegere werkzaamheden bij deze bank zou viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Tenslotte verklaart u dat u problemen vreest omwille van uw etnie en geloofsovertuiging. Gevraagd of persoonlijke problemen gekend heeft omwille van uw geloofsovertuiging, antwoordt u louter dat mensen afstand van u nemen als ze weten dat u Ismaeliet bent (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u andere problemen heeft ervaren omwille van uw geloofsovertuiging, zegt u van niet. U geeft wel aan dat u ook omwille van uw Hazara-etnie wordt bedreigd in uw regio (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om dit uit te leggen, zegt u dat Hazara worden aangevallen. U vertelt vervolgens dat de taliban recent 13 mensen vermoorde in een kolenmijn in het district Tala Wa Barfak enkel en alleen omdat ze Hazara waren (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of mensen in uw directe omgeving problemen gekend hebben omwille van uw etnie, antwoordt u van niet en voegt u toe dat Hazara in het algemeen bedreigd worden (CGVS 2, p. 11). Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat het loutere feit dat u Hazara en Ismaeliet bent, niet voldoende is om u de status van vluchteling toe te kennen. Volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie is er geen sprake van systematische vervolging van Hazara's, wat tevens geïllustreerd wordt door de deelname van Hazara's aan de regering en aan het publieke leven. U kan geen persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw etnie of geloof aantonen.

Er dient nog gewezen te worden op uw ontwijkende verklaringen met betrekking tot uw paspoort uit 1390 (2011/2012) die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang brengen. Immers, het achterhouden van belangrijke informatie aangaande een dergelijk relevant document als een reispaspoort roept vragen op aangaande uw situatie voor uw vertrek en eerdere reisintenties. Zo verklaarde u op de DVZ dat u uw paspoort in Afghanistan achterliet (verklaring DVZ, punt 24). Echter, wanneer u op het CGVS gevraagd wordt of u een paspoort had in Afghanistan zegt u plots van niet (CGVS 1, p. 20). Nadat u gewezen wordt op uw verklaringen op de DVZ zegt u dat u de vraag verkeerd begrepen had (CGVS 1, p. 20). U zegt dat uw paspoort bij uw ouders thuis ligt (CGVS 1, p. 20). Het is dan vreemd dat zij dit niet hebben opgestuurd samen met uw andere documenten. Gevraagd waarom ze dit niet hebben opgestuurd samen met uw andere documenten zegt u dat u niets kan zeggen en voegt u eraan toe dat het "misschien thuis ligt of misschien verloren is" (CGVS 1, p. 20). Gevraagd of u het zou kunnen laten opsturen zegt u dat het misschien verloren is "want het is oorlog en ze kunnen het huis niet uit" (CGVS 1, p. 20). Er wordt nog enkele malen aangedrongen om te vragen aan uw ouders om dit op te sturen maar u blijft herhalen dat het misschien verloren is (CGVS 1, p. 20). Tot op heden heeft u uw paspoort niet voorgelegd aan het CGVS. U wordt vervolgens gevraagd waarom u dit paspoort reeds in 1390 heeft aangevraagd, gezien dit nog voor uw werk bij de FMFB en al uw problemen was, waarop u louter antwoordt dat u het aanvraag "om het te hebben, omdat u het ooit nodig zou hebben", zonder deze weinig verhelderende verklaring verder uit te leggen (CGVS 1, p. 20). Gevraagd te verklaren waarom u, voordat u werk had, een paspoort aanvraag zegt u dat uw vrienden u zeiden dat, indien u zou beginnen te werken, u ooit misschien een training zou krijgen, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS 1, p. 20). Erop gewezen dat u nog gewoon aan het studeren was herhaalt u louter dat uw vrienden u aanraadden om een paspoort aan te vragen omdat u, indien u werk zou vinden bij een buitenlandse werkgever, misschien naar Pakistan op training zou worden gestuurd (CGVS 1, p. 21). Plots zegt u dan dat men al uw job voor de FMFB zou hebben gevonden wanneer u nog een

student was en dat men u dan heeft aangeraden een paspoort aan te vragen (CGVS 1, p. 21). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over uw paspoort doen ernstige twijfels rijzen met betrekking tot algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara vormt slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, die verder niet in twijfel getrokken worden. De documenten in verband met uw tewerkstelling bij FMFB, meer bepaald uw werkbadge, bankkaart, aanbiedingsbrief en contract, bevestigen uw verklaringen omtrent uw tewerkstelling bij FMFB. De enveloppe van DHL wijst louter op het feit dat u post ontvangen heeft vanuit het district Doshi in de provincie Baghlan in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de

objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en . wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge Afghaanse man bent zonder kinderen ten laste, die bovendien hoger onderwijs genoten heeft en over twee jaar werkervaring beschikt. U heeft uw middelbare scholing afgemaakt in het district Doshi in de provincie Baghlan, waarna u twee jaar ging studeren aan het Mechanici Instituut in de stad Puli Khumri in Baghlan. Na uw studies, werkte u twee jaar lang als technical officer in de bank FMFB in de stad Kunduz. U spreekt Dari en begrijpt Pasjtoe (CGVS 1, p. 4).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Geconfronteerd met een mogelijkheid om zich elders in Afghanistan te vestigen zoals in de stad Kaboel, stelt u dat u er geen job heeft en dat Sayed Mansour Naderi sterk staat in Kaboel. U verwijst ook naar uw oom die gedood is in Kaboel. Vervolgens gewezen op de mogelijkheid zich in Mazar te vestigen, zegt u dat u er niet kan leven. U voegt toe dat er in Kunduz, Kaboel en Mazar dezelfde dreiging bestaat voor u (CGVS 2, p. 18). U verwijst slechts naar de bedreiging van Sayed Mansour Naderi. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen

inzake de problemen die u aanhaalde met Sayed Mansour Naderi zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling, De vier elementen van deze definitie zijn de volgende: zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 23 augustus 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban omdat hij voor een buitenlandse bank werkte.

Verzoeker vreest eveneens vervolgd te worden door een machtigen man in de Afghaanse regering actief is.

Verweerster hecht geen geloof aan de problemen van verzoeker met Said Mansoor Naderi omdat verzoeker bij zijn gehoor in de DVZ geen woord gerept heeft over een klacht die hij ingediend heeft.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte dit argument gebruikt om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker in twijfel te trekken.

De verklaringen bij de DVZ heeft geen juridische waarde. Zowel de tolk als de medewerker van de DVZ stelt dat een asielzoeker kort moet blijven.

Het woord kort heeft niet altijd bij iedereen dezelfde betekenis. Een asielzoeker die nooit ervaring heeft met de asielprocedure weet niet bijvoorbeeld wat met kort bedoeld wordt.

Hij weet niet de medewerkers van het CGVS deze verklaringen genadeloos tegen hem gebruiken om zijn asielaanvraag af te wijzen.

Bij het afleggen van deze verklaringen moet een asielzoeker bijgestaan worden door een raadsman.

Zonder een advocaat heeft deze verklaringen geen juridische waarde.

De wereld op zijn kop: Toepassing in praktijk

Een crimineel die een misdrijf pleegt wordt niet geïnterviewd zonder een raadsman, omdat hij 2 of 4 jaar zal beroofd worden van zijn vrijheid, mocht hij niet goed geïnformeerd zijn over zijn rechten.

Een asielzoeker wordt zonder een raadsman geïnterviewd en deze verklaringen worden op het einde niet voorgelezen aan hem en dan nog erger: worden deze verklaringen tegen hem gebruikt om zijn asielaanvraag af te wijzen en hem terug naar de dood te sturen.

Mocht een asielzoeker tijdens het gehoor van de DVZ bijgestaan worden door een raadsman, zal deze raadsman aan hem uitleggen over de asielprocedure in zijn werk gaat, hoe PO graag opzoek zijn naar dergelijke kleine elementen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Hoe uw Raad denkt dat deze PO's objectief zijn en geen 'belang' hebben in de uitkomst van de procedure.

Noemen wij dit 'respect voor de rechten van de mensen'???

Verweerster verwacht dat verzoeker op dezelfde wijze moet denken en moest gehandeld hebben.

Ten eerste is de oom van verweerster nooit vermoord geweest om te begrijpen wat dit betekent. Ten tweede weet verweerster niet wat wraak betekent en dat het 100 jaar niet verjaart.

Ten derde is het verkeerd om een lokale situatie met een Europese bril te bekijken en analyseren.

Dergelijke toestanden zullen vaak voorkomen zolang men met theoretische kennis bekomen in een westerse land, een oordeel velt over een praktisch probleem in een derdewereld land.

Als wij deze redenering van verweerster volgend zullen er dan geen klachten ingediend worden tegen Erdogan en Kabila.

De redenering van verweerster komt op het volgende neer: geloof nooit wanneer een Turk en een Congolees zegt dat hij een klacht ingediend heeft deze machtige personen.

Verweerster vindt het vreemd dat Sayad Mansour verzoeker 5 maanden verzoekers familie met rust liet. Het was niet de familie van verzoeker maar verzoeker die de klacht ingediend heeft.

Verzoeker woonde niet in zijn provincie en hij begrijpt niet waarom verweerster dit vreemd vindt dat hij in die 5 maanden niet vervolgd wordt.

Wat betreft de problemen met taliban verwijst verzoeker opnieuw naar de verklaringen van verzoeker bij de DVZ.

Zoals supra aangehaald mag deze verklaringen niet tegen verzoeker gebruikt worden. Men heeft deze verklaringen niet voorgelezen aan verzoeker op het einde van het gehoor.

De standaard procedure is dat man in het begin van het gehoor de volgende vraag stelt:

Hoe is uw eerste gehoor verlopen?

Hebben ze op het einde van het gehoor uw verklaringen voorgelezen?

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen en ze begon over herkomstcheck. (zie pagina 2 van het gehoorverslag)

Verweerster denkt dat verweerster informatie achterhoudt over zijn paspoort. Verzoeker wenst zijn paspoort neer te leggen om uw Raad te overtuigen dat hij niets te verbergen heeft. (stuk 3)

Verzoekers verhaal is glashelder en verweerster heeft nagelaten om deze te zien.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is onderweg volkomen getraumatiseerd geweest.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

“Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar sprake is van willekeurig geweld. Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het invoeren van een intern vlucht alternatief in Mazare Sharif is niet redelijk in dit geval. Het feit dat verzoeker in het verleden nooit naar deze stad gegaan is en evenmin werk gezocht heeft is een bewijs dat hij dat niets te zoeken heeft;

Het feit dat hij werk gezocht heeft in een provincie waar sprake is van willekeurig geweld is het bewijs dat over geen intern vlucht alternatief beschikte in andere delen van Afghanistan.”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst door Sayed Mansour Naderi wordt gevisieerd en met de dood bedreigd omwille van een klacht die zij tegen hem zou hebben ingediend in verband met de moord op haar oom. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon tevens op goede gronden oordelen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door de taliban wordt bedreigd omwille van haar werkzaamheden bij een bank in Kunduz. De Raad is verder met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat haar dossier geen elementen bevat die wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van haar etnie of geloofsovertuiging.

Wat betreft de vermeende problemen met Sayed Mansour Naderi, dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de klacht die zij zou hebben ingediend tegen Sayed Mansour Naderi omwille van diens verantwoordelijkheid voor de moord op haar oom. Nochtans werd zij toen gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot de vlucht uit haar land van herkomst (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5). Aangezien deze klacht volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot gevolg heeft gehad dat zij door Sayed Mansour Naderi met de dood werd bedreigd en dit een van de redenen was waarom zij haar land van herkomst verliet, mocht van haar worden verwacht dat zij een dermate fundamenteel element van haar asielrelaas reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld (stuk 9, gehoorverslag 10/10/2016, p. 23-25; stuk 5, gehoorverslag 12/01/2017, p. 9). De verzoekende partij verwees tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar de vijandschap tussen haar familie en Sayed Mansour Naderi sinds die haar oom, inmiddels meer dan dertig jaar geleden, vermoordde. Zij vermeldde dit element echter slechts als reden waarom zij niet naar haar geboortedorp in Baghlan kan terugkeren om aan haar vermeende problemen met de taliban in Kunduz te ontkomen en liet na te vermelden dat zij naar aanleiding van de moord op haar oom een klacht had ingediend bij de overheid en vervolgens door Sayed Mansour Naderi persoonlijk werd gevisieerd.

Het betoog van de verzoekende partij als zouden de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen juridische waarde hebben, nu zij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door haar raadsman, is niet dienstig. Vooreerst is er geen wettelijke of reglementaire bepaling die voorschrijft dat de asielzoeker dient te worden bijgestaan door een raadsman tijdens deze fase van zijn asielprocedure. In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift kritiek uit op dit gegeven, meer bepaald waar zij de vergelijking maakt met de regeling van de rechten van verdediging in strafzaken, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is zich over wetskritiek uit te spreken. De verzoekende partij overtuigt verder niet in zoverre zij aanvoert dat zij zonder bijstand van een raadsman niet kon weten wat er *in concreto* van haar werd verwacht tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat zij door de betrokken ambtenaar werd aangemaand kort en bondig te zijn en de details van haar relaas voor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te houden, neemt niet weg dat zij uitdrukkelijk werd gevraagd alle elementen en feiten die ten grondslag lagen aan haar vlucht te vermelden. De klacht die de verzoekende partij tegen Sayed Mansour Naderi zou hebben ingediend en de doodsb bedreigingen waartoe deze aanleiding zou hebben gegeven kunnen bezwaarlijk als "*kleine elementen*" of details worden beschouwd. Zij raken aan de kern van verzoekers asielrelaas. Gelet op verzoekers profiel van hoogopgeleide jongeman mag worden aangenomen dat hij over de vereiste intellectuele capaciteiten en het nodige oordeelsvermogen beschikt om de essentiële aspecten van zijn relaas te onderscheiden van de details.

Verder kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij beweert dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop van het interview niet aan haar werden voorgelezen. Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij werd voorgelezen in het Dari en dat zij dit voor akkoord heeft ondertekend (stuk 14, vragenlijst). Bij aanvang van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de verzoekende partij overigens uitdrukkelijk bevestigd dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen en dat deze correct werden genoteerd (stuk 9, gehoorverslag 10/10/2016, p. 2).

In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met Sayed Mansour Naderi tevens geschaad wordt doordat (i) de verzoekende partij niet overtuigt waar zij haar loutere wens om de moordenaar van haar oom gestraft te zien als enige reden noemt om klacht in te dienen tegen een machtige man in Afghanistan, (ii) zij niet op afdoende wijze verklaart waarom zij het advies van haar ouders om geen klacht in te dienen naast zich neer heeft gelegd en ervan uitging dat haar klacht kans op succes zou hebben niettegenstaande het feit dat Sayed Mansour Naderi een machtig man is die zelf deel uitmaakt van de overheid, (iii) zij incoherente verklaringen heeft afgelegd door enerzijds te stellen dat haar familie en vrienden haar plan om klacht in te dienen steunden maar anderzijds te beweren dat zij er enkel met haar ouders over heeft gesproken, (iv) zij niet op afdoende wijze verklaart waarom zij het risico loopt klacht neer te leggen tegen een persoon die volgens haar eigen verklaringen spionnen heeft bij de behandelende instantie, (v) de verklaring dat zij wou dat Sayed Mansour Naderi gestraft werd niet afdoend is aangezien de verzoekende partij zich duidelijk bewust was van de machtige positie die deze persoon binnen het Afghaanse staatsapparaat bekleedt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bovenstaande pertinente en concrete vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat en niet de minste poging onderneemt om deze *in concreto* te weerleggen. Het betoog dat de verwerende partij verzoekers situatie niet begrijpt omdat haar oom nooit werd vermoord, dat zij niet weet wat wraak betekent en dat de redenering van de verwerende partij erop neerkomt dat nooit geloof kan worden gehecht aan klachten die worden ingediend tegen Erdogan of Kabila, is in dezen niet dienstig.

Tot slot dient gewezen te worden op de vaststelling dat de verzoekende partij zichzelf tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft tegengesproken wat betreft de problemen die haar familie als gevolg van voormelde klacht zou hebben gekend. Waar zij aanvankelijk verklaarde dat haar familie enkel via de telefoon werd gewaarschuwd dat zij gevaar liep als gevolg van haar klacht, laat de verzoekende partij, geconfronteerd met de mogelijkheid om zich elders in Afghanistan te vestigen, plots vallen dat haar familie verschillende keren werd bedreigd (stuk 5, gehoorverslag 12/01/2017, p. 9, 18). Geconfronteerd met haar eerder uitspraak dat haar familie slechts eenmaal telefoon kreeg en voor de rest geen problemen kende, repliceert de verzoekende partij dat zij het eerder over haar periode in Afghanistan had, maar dat haar familie sinds haar aankomst in België bedreigingen aan haar adres heeft ontvangen. Nog daargelaten dat van de verzoekende partij wel degelijk mocht worden verwacht dat zij de dreigtelefoontjes die haar familie na haar vertrek zou hebben ontvangen vermeldde toen zij werd gevraagd naar eventuele problemen die haar familie in verband met haar klacht heeft ondervonden, is het niet aannemelijk dat Sayed Mansour Naderi haar familie gedurende drie à vier maanden met rust liet en na haar vertrek uit Afghanistan opnieuw begon lastig te vallen met bedreigingen (stuk 9, gehoorverslag 10/10/2016, p. 26). Het verweer dat het de verzoekende partij was en niet haar familie die een klacht had ingediend en zij niet meer in haar provincie (Baghlan) woonde in de periode voor haar vertrek, is niet dienstig. Dit verklaart immers niet waarom Sayed Mansour Naderi drie tot vier maanden na de klacht zou hebben gewacht om de verzoekende partij via haar familie te bedreigen.

Wat betreft verzoekers vermeende problemen met de taliban, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de verzoekende partij niet in staat is gebleken om de dag waarop zij een dreigbrief van de taliban ontving, de dag waarop zij haar werkzaamheden bij de bank staakte en de dag waarop zij Afghanistan verliet op coherente wijze in de tijd te situeren. Deze vaststelling in combinatie met de vaststelling dat de verzoekende partij niet op de hoogte bleek van de inhoud van de dreigbrief die mede ten grondslag zou liggen aan haar vlucht uit Afghanistan, maakt dat aan haar problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Inzake haar problemen met de taliban verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de verklaringen die zij dienaangaand bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, herhaalt zij dat deze verklaringen haar niet werden voorgelezen en beweert zij dat de verwerende partij heeft nagelaten om haar bij aanvang van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vragen hoe haar eerste gehoor was verlopen en of haar verklaringen haar werden voorgelezen. Deze kritiek is in dezen niet dienstig nu de geloofwaardigheid van haar problemen met de taliban slechts wordt betwist op basis van haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Wat tot slot verzoekers vermeende problemen omwille van zijn etnie en geloofsovertuiging aangaat, merkt de Raad op dat desbetreffend in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"(...) Gevraagd of persoonlijke problemen gekend heeft omwille van uw geloofsovertuiging, antwoordt u louter dat mensen afstand van u nemen als ze weten dat u Ismaeliet bent (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u andere problemen heeft ervaren omwille van uw geloofsovertuiging, zegt u van niet. U geeft wel aan dat u ook omwille van uw Hazara-etnie wordt bedreigd in uw regio (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om dit uit te leggen, zegt u dat Hazara worden aangevallen. U vertelt vervolgens dat de taliban recent 13 mensen vermoorde in een kolenmijn in het district Tala Wa Barfak enkel en alleen omdat ze Hazara waren (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of mensen in uw directe omgeving problemen gekend hebben omwille van uw etnie, antwoordt u van niet en voegt u toe dat Hazara in het algemeen bedreigd worden (CGVS 2, p. 11). Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat het loutere feit dat u Hazara en Ismaeliet bent, niet voldoende is om u de status van vluchteling toe te kennen. Volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie is er geen sprake van systematische vervolging van Hazara's, wat tevens geïllustreerd wordt door de deelname van Hazara's aan de regering en aan het publieke leven. U kan geen persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw etnie of geloof aantonen."

De verzoekende partij voert met betrekking tot bovenstaande motieven geen verweer en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma dat zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis naar België de gedane vaststellingen kan verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om correcte verklaringen af te leggen over haar asielmotieven. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar profiel, maar geeft niet aan in welke zin haar profiel afbreuk vermag te doen aan de gedane vaststellingen of daar een ander licht op werpt.

Het paspoort op naam van de verzoekende partij, dat door haar raadsman aan de Raad werd toegezonden op 2 mei 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 1) kan de appreciatie van haar asielmotieven niet in een ander daglicht stellen.

Per aanvullende nota van 21 november 2017 brengt de verzoekende partij volgende stukken bij: (1) een fotokopie van twee pagina's uit het paspoort van haar broer, (2) fotokopieën van foto's die moeten aantonen dat haar broer vorig jaar is omgekomen bij een zelfmoordaanslag, (3) fotokopieën van foto's die moeten aantonen dat haar moeder heeft deelgenomen aan een betoging tegen Sayed Mansour Naderi met een foto van haar vermoorde oom in de handen, (4) fotokopieën van foto's die de familieband met haar moeder moeten bewijzen. Een usb-stick met een opname van de betoging (5) ontbreekt. Op de zitting van 23 november 2017 legt de verzoekende partij nogmaals voormelde aanvullende nota neer, dit maal vergezeld van kleurenkopieën van voormelde documenten alsook de usb-stick waarvan sprake.

De Raad merkt op dat de foto's niet toelaten op objectieve wijze vast te stellen dat de vrouw in de betoging daadwerkelijk verzoekers moeder is, noch dat de persoon van wie zij een foto meedraagt zijn oom is die door Sayed Mansour Naderi zou zijn vermoord. Het gegeven dat haar moeder heeft deelgenomen aan een betoging tegen Sayed Mansour Naderi toont op zich niet aan dat de verzoekende partij enkele maanden voor haar komst naar België klacht heeft neergelegd omwille van de moord op haar oom, laat staan dat zij als gevolg daarvan persoonlijk zou zijn gevisieerd. De foto's die betrekking zouden hebben op verzoekers broer bevatten evenmin enige objectieve aanwijzing inzake de identiteit van de daarop afgebeelde persoon en de omstandigheden of oorzaak van diens overlijden. Wat betreft het paspoort van haar broer, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een fotokopie van twee pagina's neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X). De verzoekende partij beweert dat haar broer

is omgekomen bij een zelfmoordaanslag maar laat na hieromtrent meer informatie te verschaffen en legt bovendien niet uit in welke zin deze gebeurtenis, voor zover daaraan enig geloof mag worden gehecht, haar asielaanvraag ondersteunt.

Behalve nog meer beeldmateriaal met betrekking tot de betoging waaraan verzoekers moeder zou hebben deelgenomen en de broer die bij een zelfmoordaanslag zou omgekomen zijn – de Raad kan dienaangaand volstaan met een verwijzing naar hetgeen hij hoger heeft uiteengezet – bevat de usb-stick een aantal documenten en videofragmenten die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten en beeldfragmenten niet in overweging worden genomen.

Met betrekking tot het geheel van de door de verzoekende partij neergelegde documenten merkt de Raad op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mazar e-Sharif, de hoofdplaats van de provincie Balkh, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Mazar e-Sharif, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO COI Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016, aanwezig in het administratief dossier) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats.

Actueel bestaat er voor burgers in Mazar e-Sharif geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in verzoekers regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op 20 november 2017 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Balkh province" van 28 april 2017 voegt. Uit deze recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Balkh kan niet blijken dat de op basis van bovenstaande analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in Mazar e-Sharif geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat niet langer geldt.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Mazar e-Sharif, de hoofdplaats van de provincie Balkh, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge Afghaanse man bent zonder kinderen ten laste, die bovendien hoger onderwijs genoten heeft en over twee jaar werkervaring beschikt. U heeft uw middelbare scholing afgemaakt in het district Doshi in de provincie Baghlan, waarna u twee jaar ging studeren aan het Mechanici Instituut in de stad Puli Khumri in Baghlan. Na uw studies, werkte u twee jaar lang als technical officer in de bank FMFB in de stad Kunduz. U spreekt Dari en begrijpt Pasjtoe (CGVS 1, p. 4).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Geconfronteerd met een mogelijkheid om zich elders in Afghanistan te vestigen zoals in de stad Kaboel, stelt u dat u er geen job heeft en dat Sayed Mansour Naderi sterk staat in Kaboel. U verwijst ook naar uw oom die gedood is in Kaboel. Vervolgens gewezen op de mogelijkheid zich in Mazar te vestigen, zegt u dat u er niet kan leven. U voegt toe dat er in Kunduz, Kaboel en Mazar dezelfde dreiging bestaat voor u (CGVS 2, p. 18). U verwijst slechts naar de bedreiging van Sayed Mansour Naderi. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u aanhaalde met Sayed Mansour Naderi zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)"

Aan bovenstaande pertinente overwegingen aangaande de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief doet de verzoekende partij geen afbreuk waar zij opwerpt dat het feit dat zij in het verleden nooit naar Mazar e-Sharif is gegaan en er evenmin werk heeft gezocht een bewijs is dat zij daar niets te zoeken heeft. Evenmin dienstig is de loze bewering dat het feit dat zij werk heeft gezocht in een provincie waar er sprake is van willekeurig geweld erop wijst dat zij niet over een intern vluchtalternatief beschikte in andere delen van Afghanistan. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om werk te vinden in Mazar e-Sharif en er een zelfstandig bestaan uit te bouwen, zo zij dit zou willen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS